

duktionsprisen. Med Hensyn til en Væres med en Pris, der ikke var Produktionsprisen — der har vi mødt Modstand fra Husmandsforeningernes Ledere —, og det er først nu i den allersidste Tid, man er gaaet med til at ville sætte Flæskepriserne op, saa Produktionen blev lønnende og der kunde komme Flæsk frem til Landets Forbrug. Man er først gaaet med dertil, efter at være blevet tvunget dertil af selve de organiserede Husmænd ude fra Landet. Hvis disse havde hørt den ærede Ordførers Tale, vilde de dog neppe have voget at kny, tænker jeg, thi saa vilde de ogsaa falde ind under Betegnelsen: de hæslige, de, der er begærlige efter at skrabe til sig.

Partimæssigt set er den ærede Ordførers ærekrænkende Beskyldninger imod Venstre lige saa ubegrundede. Venstre har altid villet være med til at hjælpe de vanskelig stillede i Samfundet. Venstres Politik, som den har været ført gennem lange Tider, hvad der kan paavises af de Resultater, som er tilvejebragte under Venstres Regering, er altid gaaet ud paa at vise Villighed til Gennemførelse af humane Love, til Hjælp og Støtte for de smaa i Samfundet. Hvis man vil gennemgaa de Love, som er gennemførte, da Venstre havde den politiske Ledelse her i Landet, vil man mindst af alt kunne sige, at det er en Samling af Agrarlove, som Venstre ensidigt har taget Sigte paa at fremme for at give Landbruget særlig gode Vilkaar. Det, der har sat Præg paa denne Lovgivning, er nærmest den Række af humane Love, der blev gennemført netop under Venstres Ledelse. Og de Love, der er vedtagne under Krigstiden, alle Dyrtidslovene, om jeg maa sammenfatte dem under denne Betegnelse, har faaet Venstres Støtte og Stemme; de er endda ofte blevet forbedrede paa Venstres Initiativ. Jeg maa derfor ganske tilbagevise denne Udtalelse af den ærede Ordfører. Men Venstre har ved Siden deraf forlangt, at Byrderne særlig skulde bæres af dem, der bedst havde Evne dertil, af dem, der har haft de store Krigsindtægter, hvad enten de er faldet paa Havene — selv paa Vesterhavet —, eller paa Land, eller de er kommet frem gennem Børsspil, Krigsindustri eller Erhvervelse af Dispensationer eller andet lignende. Derfor har Venstre maattet vende sig imod den radikal-socialdemokratiske Politik, der vilde have Byrderne lagt over paa et enkelt Erhverv i de første Aar, nemlig paa Landbruget, thi det er

ikke ude i Landbruget, at de store Krigsindtægter er faldet. Jeg skal illustrere det ved et enkelt Eksempel, ved at nævne en saadan Ting som, at af Merindkomstskatten, der for 1916—17 gav 65 Mill. Kr. — hvilket er Udtryk for den øgede Krigsindtægt — er de 78 pCt. faldet i København, de 15 i Provinserne og kun de 7 i Landdistrikterne. Dette viser godt nok, hvor de store Krigsindtægter er faldet. Vi har derfor søgt at afbøde den kortsynede Politik, som man har villet føre overfor Landbruget. Men det er mærkeligt, at det er Landbruget, de store Ord om at skrabe til sig vendes imod, medens derimod de Steder, hvor de store Millionindtægter er faldet, gaar fri.

Efter at nu Ordføreren for det radikale Venstre saa klart og tydeligt har sagt, hvordan Partiet og maaske ogsaa Regeringen — jeg ved ikke, hvorvidt han ogsaa taler paa Regeringens Vegne, men det kan man vel gaa ud fra — ser paa Landbruget som Erhverv, forstaar jeg bedre den Mangel paa Hensyntagen, der stadig har været vist Landbruget. Selv en Socialdemokrat som Direktør Lindberg har offentlig udtalt sin Forundring over, at Landbrugets Produkter næsten alle er prisregulerede, medens Industrien frit kan tage Krigspriser til Fordyrelse af Landbrugets Produktion. Det maa maaske være mig tilladt at oplæse nogle faa Linier af den Beretning, han sendte til den overordentlige Kommission som Begrundelse for sit Krav om, at Industriens Frembringelser ogsaa burde prisreguleres. Han skriver i denne Indberetning et Sted saaledes, som jeg maaske maa tillade mig at citere: „Forunderligt er det blot, at der ikke fra Landbrugets Side forlængst er stillet Krav om, at lignende prisregulerende Foranstaltninger, som er bragte i Anvendelse overfor Landbruget, ogsaa skulde bringes til Anvendelse overfor Industrien, og dette saa meget mere som Industriens Raavarer jo for en stor Del skaffes her til Landet ved Kompensationer, som Landbruget har ydet til Priser, der ligger lavere end dem, der kunde være opnaaet i det frie Marked“. Naar disse Industrier og andre Virksomheder har givet de meget store Udbytter — jeg skal blot nævne, at Selskabet Ballin i 1915 gav 37 pCt. og i 1916 77,5 pCt. i Udbytte, og at Gødningskompagniets Nettooverskud tælles i Millioner —, saa er dette ikke hæsligt, det har den radikale Ordfører ikke noget at bemærke til, det er ikke en for stærk Skraben til sig. De Virksomheder har Forsvarere nok baade i og udenfor Rege-